ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CHRISTINE STIX-HACKL

της 10ης Ιανουαρίου 2002 [1]

1. Με προσφυγή κατά παραλείψεως που άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 24 Ιανουαρίου 2001 βάσει του άρθρου 226 ΕΚ, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, παραλείποντας να εκδώσει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, σχετικά με την ολοκληρωμένη πρόληψη και έλεγχο της ρύπανσης [2], ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να της τα γνωστοποιήσει, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την ανωτέρω οδηγία. Η Επιτροπή ζητεί περαιτέρω να καταδικαστεί το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

2. Δεδομένου ότι κανένα μέτρο μεταφοράς δεν της είχε γνωστοποιηθεί μέχρι τη λήξη της προθεσμίας στις 30 Οκτωβρίου 1999 για τη μεταφορά της οδηγίας και δεδομένου ότι δεν είχε λάβει ούτε πληροφορίες σχετικά με το θέμα αυτό, η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία κατά παραβάσεως. Αφού έδωσε τη δυνατότητα στο Βασίλειο της Ισπανίας να υποβάλει τις παρατηρήσεις του, εξέδωσε αιτιολογημένη γνώμη με την οποία κάλεσε το Βασίλειο της Ισπανίας να λάβει εντός δύο μηνών τα αναγκαία μέτρα και να ενημερώσει συναφώς την Επιτροπή. Η Ισπανική Κυβέρνηση ζήτησε με έγγραφο της 8ης Σεπτεμβρίου 2000 παράταση της προθεσμίας κατά ένα μήνα, αίτημα το οποίο δεν έγινε δεκτό. Η Ισπανική Κυβέρνηση απάντησε με έγγραφο της 6ης Δεκεμβρίου 2000 με το οποίο ανακοίνωσε — αναφερόμενη σ' ένα ήδη υπάρχον προσχέδιο νόμου — την ύπαρξη νομοσχεδίου προβλέποντας ότι η νομοθετική διαδικασία θα ολοκληρωνόταν εντός του 2001 λόγω των αναγκαίων εθνικών διαβουλεύσεων που έπρεπε να προηγηθούν. Κατόπιν τούτου, η Επιτροπή άσκησε την παρούσα προσφυγή.

3. Κατά πάγια νομολογία, για την εκτίμηση της υπάρξεως παραβάσεως κρίσιμη είναι η ημερομηνία της λήξεως της προθεσμίας που τάχθηκε με την αιτιολογημένη γνώμη [3]. Η προθεσμία αυτή έληξε στις 27 Σεπτεμβρίου 2001 χωρίς να ληφθούν τα μέτρα που απαιτούσε η Επιτροπή. Αντιθέτως, η Ισπανική Κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι επεξεργαζόταν τον νόμο περί μεταφοράς της οδηγίας και ότι η εθνική διαδικασία βρισκόταν σε εξέλιξη.

4. Επίσης κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλεστούν διατάξεις της εσωτερικής νομοθεσίας τους προκειμένου να δικαιολογήσουν την παράλειψη εμπρόθεσμης μεταφοράς μιας οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη τους [4].

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

2 — ΕΕ L 257, σ. 26.

3 — Απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2000, C-384/99, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 2000, σ. I-10633, σκέψη 16).

4 — Αποφάσεις της 12ης Φεβρουαρίου 1998, C-139/97, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1998, σ. I-605, σκέψη 10), και της 9ης Ιουλίου 1998, C-323/97, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 1998, σ. I-4281, σκέψη 8).

5. Η υποχρέωση μεταφοράς της οδηγίας βάσει του κοινοτικού δικαίου απορρέει, αφενός, απευθείας από την ίδια την οδηγία και, αφετέρου, από τα άρθρα 249, τρίτο εδάφιο, ΕΚ και 10 ΕΚ.

6. Δεδομένου ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, ως εκ τούτου, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο, η προσφυγή της Επιτροπής πρέπει να γίνει δεκτή, να διαπιστωθεί η παράβαση του κράτους μέλους και να καταδικαστεί αυτό στα δικαστικά έξοδα.

Πρόταση

7. Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

1) Το Βασίλειο της Ισπανίας, παραλείποντας να εκδώσει εμπροθέσμως τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, σχετικά με την ολοκληρωμένη πρόληψη και έλεγχο της ρύπανσης, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.

2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.